

det glædede mig meget at høre den Udtalelse fra det ærede Medlems Side, saa jeg havde tænkt mig i Dag at kunne have sparet mig at komme tilbage til dette Punkt. Smid- lertid fremkom det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (W. Dinesen) med en Del Ytringer om mine tidligere Udtalelser, som dog bevægede mig til at bede om Ordet, og jeg skal da først med nogle Bemærkninger omtale det Forslag, der ligger for, og dernæst tillade mig at svare paa, hvad jeg ikke under Finanslovens 1ste Behandling fik Bes- lighed til at svare paa, da jeg paa Grund af Utilpashed ikke kunde være til Stede her et Par Dage.

Det Forslag, der ligger for, er jo et Forslag til en Hærorbning; der er altsaa i det optaget alt det, som Krigsbestyrelsen mener, at det vil være hensigtsmæssigt at saa gennemført, for at Hæren kan gøres saa kampdygtig som muligt. Jeg kan ikke, selv- følgerlig, dømmе om Enkelthederne i dette Forslag; jeg kan kun sige, at hvad de sag- tyndige paa dette Omraade ere enige om eller kunne blive enige om, det vil altid kunne paaregne min Stemme, da jeg anser det for at være en af vore væsentligste Opgaver at saa vort Hærvæsen i saa god Orden, som vore personlige og finansielle Kræfter tillade. Men paa den anden Side kan jeg ikke være blind for, at det Forslag, der ligger for, dog deler sig paa naturlig Maade i to Dele, i den Udvidelse af Artilleriets, Ingeniørernes Kadret, som meget muligt i og for sig kan være særdeles ønskelig, men som efter Fæst- uingens Fuldførelse er bleven aldeles nød- vendig, og saa alt det øvrige, som ogsaa vistnok alt sammen kan være særdeles ønske- ligt, men som dog ikke i den Grad og paa samme Maade kan siges at være aldeles nød- vendigt, som at skaffe den Fæstning, der nu en Gang er bygget, de nødvendige Befalings- mænd til at kommandere den, som nu mangle. Hvor glad og hvor tilfreds jeg endda ogsaa kan være over, at vi her saa en samlet Oversigt over, hvad Krigsbestyrelsen mener, der til Hærens Nytte bør foretages af Forandringer paa forskellige Punkter, ogsaa af de heraf følgende Udgifter, saa finder jeg dog ikke at kunne tilbageholde, at det maa betragtes som et Tilbagestrid fra Regeringens Side, at man i Aar har forelagt dette Forslag som et stort Forslag, hvori det, som jeg maa betragte som det væsentligste, gaar op, frem- for hvad man i Fjor havde gjort, at forebre en Del af det, Saaabegyndelsen af det, gen- nem en Bevilling paa Finansloven. Smid- lertid, da det jo nu viser sig, at man fra dette Tings Flertals Side vil forhandle Spørgsmaalet videre, saa har man jo Lov

til at haabe, at det vil under disse For- handlinger kunne gaa op for ærede Med- lemmer af dette Ting, at det, der fordrer, særlig paa det Punkt, jeg har fremhævet, virkelig er en Nødvendighed, som man ikke kan styde fra sig; man kan jo da som sagt nære det Saaab indtil videre, at i alt Fald det væsentligste heraf kan lade sig gen- nemføre.

Jeg tillod mig ved Finanslovens første Behandling at fremkomme med en Del Y- tringer, ogsaa om militære Sager, hvorunder jeg — for øvrigt i en mere tilfældig Sammen- hæng med hele min Udsvilling, idet det kun var brugt som et Argument for, at Hæren ikke paa noget Punkt burde gøres mindre kampdygtig i Felten, end den nu er — havde tilladt mig at kalde den københavnske Fæst- ning en ufuldstændig Fæstning. Den højt- ærede Krigsminister optog denne Ytring og rettede den, forklarede os, at Fæstningen var fuldstændig. Men den højtærede Krigs- minister gjorde ikke alene det, men han be- nyttede Besligheden til at angribe mig, hvor- til jeg oprigtig talte ikke saa der var nogen som helst Anledning; thi den Rættelse, som min Ytring kunde trænge til, kunde, som jeg tillod mig i mit Svar Dagen efter at sige, være gjort med et Par Ord. Samtidig mente den højtærede Krigsminister at kunne udtale, at han maatte antage, der bag ved mig stod sagtyndige, hvis Mening jeg udtalte. Jeg svarede herpaa som sagt Da- gen efter, at jeg fuldstændig bøjede mig for den højtærede Krigsminister; naar han er- klærede, at den nuværende københavnske Befæstning kunde kaldes en fuldstændig Fæstning, skulde jeg ikke have det mindste derimod at indvende, det kunde den gerne kaldes for mig, skønt jeg ganske vist mente og mener, at det vilde være ønskeligt en Gang i Tiden, naar de finansielle Kræfter tillade det, at gøre den stærkere; men tillige tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at jeg ikke stod som Talerør for nogen som helst, og al min Rundskab — den Rundskab, jeg som Lægmand kunde have til disse Sa- ger, til Fæstningen omkring København og dens Betydning, søgte jeg og havde jeg altid søgt i den højtærede Krigsministers egne For- slag, som han tidligere havde forelagt Rigsdagen. Ved et senere Møde, hvor jeg som sagt des- værre ikke kunde være til Stede, tog den højtærede Minister atter fat paa disse mine Ytringer, idet han mente, at der deri skulde ligge en Bestyldning mod ham for Inkonse- kvens; det ligger der ikke deri. Det er ikke inkonsekvent, at man, om jeg saa maa sige, stiller et Ideal op, at man siger: Det og det er det ønskelige, det ønskeligste for en